

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: D. P.**, zast. Mgr. Michalem Doležalem, advokátem se sídlem Na návsi 525, Praha 10, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. KRPA-76951/ČJ-2011-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 A 24/2012 – 19,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 A 24/2012 - 19, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 15. 3. 2012, č. j. KRPA-76951/ČJ-2011-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Michalu Doležalovi, advokátu se sídlem Na návsi 525, Praha 10, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. KRPA-76951/ČJ-2011-000022. Tímto rozhodnutím žalovaný prodloužil podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění,

stanovenou rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2011, č. j. KRPA-76951/ČJ-2011-000022, o 60 dnů. Posledně uvedeným rozhodnutím byl stěžovatel zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů, neboť dle názoru žalovaného jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců, a jeho protiprávní chování vzbuzovalo důvodnou obavu, že se bude na území České republiky skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí.

Důvodem pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění o 60 dnů, které je v nyní projednávané věci přezkoumáváno, byla skutečnost, že z důvodu objektivní překážky spočívající v neukončeném řízení o mezinárodní ochraně nebylo možno správní vyhoštění stěžovatele v původně určené době realizovat.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná. V návaznosti na uplatněné žalobní body pak uvedl, že jak ze správního spisu, tak i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný činil všechny nezbytné kroky směřující k vyhoštění stěžovatele, který s ohledem na jeho předcházející chování neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Tato obava přitom nepominula po původně stanovené době zajištění, a proto bylo na místě přistoupit k jeho prodloužení. Stanovená doba zajištění i jeho prodloužení rovněž odpovídala dané situaci. Dle městského soudu rovněž nedošlo ke skutečnostem, které zákon o pobytu cizinců taxativně uvádí v ustanovení § 127 odst. 1, při jejichž naplnění by muselo být přistoupeno k ukončení zajištění cizince.

V případě stěžovatele lze dle městského soudu reálně předpokládat, že ve stanovené lhůtě dojde k realizaci správního vyhoštění, neboť azylová agenda je příslušnými soudy dle s. ř. s. vyřizována přednostně. Odkaz na ustanovení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech i na tzv. návratovou směrnici pak městský soud považuje za nepřipadný.

Proti rozhodnutí městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž jediný důvod, spočívající v neexistenci reálného předpokladu vyhoštění stěžovatele v době zajištění, podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Domnívá se, že ze strany městského soudu došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 15 odst. 1 a odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech členských států při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Dle stěžovatele totiž neexistuje reálný předpoklad pro to, aby mohl být v průběhu doby zajištění vyhoštěn, neboť požádal o udělení mezinárodní ochrany a jeho zajištění proto nelze považovat za slučitelné s výše uvedenými ustanoveními právních předpisů. Podstata stěžovatelova tvrzení tedy spočívá v tom, že ačkoliv žalovaný činil kroky směřující k jeho vyhoštění, jak zcela správně uvádí městský soud, v daném případě existuje objektivní překážka spočívající v probíhajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, na jejímž základě nelze předpokládat, že by k vyhoštění stěžovatele v průběhu zajištění mohlo skutečně dojít. Odkazuje přitom na dostupné informace o průměrné délce řízení ve věcech mezinárodní ochrany u krajských soudů a Nejvyššího správního soudu s tím, že ačkoliv jsou tyto věci soudy vyřizovány přednostně, počítá se délka řízení na měsíce. Ostatně v případě stěžovatele nebylo ještě o žalobě proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně ke dni podání kasační stížnosti rozhodnuto, žaloba i kasační stížnost přitom ze zákona disponují odkladným účinkem. Stěžovatel taktéž

pokračování

zdůrazňuje, že dne 16. 5. 2012, tedy již před podáním kasační stížnosti, došlo po uplynutí 180 dnů zajištění k jeho propuštění, aniž by bylo přistoupeno k jeho vyhoštění.

Na základě uvedených skutečností je stěžovatel přesvědčen, že v době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění neexistoval reálný předpoklad, že se ho podaří ve stanovené době vyhostit, a z tohoto důvodu mělo být rozhodnutí žalovaného městským soudem zrušeno. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhuje, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zdejší soud považuje za vhodné shrnout nejprve dosavadní průběh řízení v právě projednávané věci. Rozhodnutí o prodloužení zajištění napadl stěžovatel žalobou, kterou městský soud zamítl v záhlaví vymezeným rozsudkem. Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přerušil usnesením ze dne 12. 7. 2012, č. j. 9 As 93/2012 - 31, jelikož čekal na zodpovězení předběžných otázek, které předložil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále též „Soudní dvůr“), postupem podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, první senát Nejvyššího správního soudu. Poté, co Soudní dvůr o těchto předběžných otázkách rozhodl rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, Arslan (C-534/11) (všechna zde uváděná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <http://curia.europa.eu>), odpadla překážka řízení a předseda senátu usnesením ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 93/2012 - 36, vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Hlavní a jediná námitka stěžovatele spočívá v tom, že v době rozhodování o prodloužení doby, na kterou byl zajištěn, již byly dány důvody pro ukončení zajištění a k jeho prodloužení proto nemohlo v souladu se zákonem vůbec dojít, přičemž stěžovatel argumentoval délkou soudních řízení před správními soudy. K této námitce stěžovatele zdejší soud konstatuje, že povinností správních orgánů posuzovat potencialitu správního vyhoštění (případně vycestování nebo předání) cizince při rozhodování o jeho zajištění (prodloužení zajištění) se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150. Dospěl přitom k závěru, že „v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv“ a ani s příslušnými ustanoveními návratové směrnice. Zároveň však rozšířený senát poukázal také na to, „že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak

nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ A dále že si je vědom toho, „že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený“. Rozšířený senát tak uzavřel, „že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (...) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (body 24.-27. citovaného usnesení).

Pokud by Nejvyšší správní soud akceptoval logiku argumentace uváděné stěžovatelem, tak je nutno v obecné rovině konstatovat, že by *de facto* přiznal „imunitu“ proti zajištění za účelem vyhoštění všem cizincům, kteří podají žádost o udělení mezinárodní ochrany. Takový výklad by však byl v rozporu s jednou z důležitých zásad azylového práva, dle které by výklad azylových a dalších souvisejících předpisů neměl podporovat zneužívání azylových procedur. Konstrukci, podle níž je třeba při zvažování pravděpodobnosti realizace správního vyhoštění v základní zákonné lhůtě (dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) „automaticky“ počítat i s (pravděpodobnou) délkou soudních řízení navazujících na případné negativní rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je třeba odmítnout.

V konkrétním případě ovšem taková úvaha může být legitimní a může vést k závěru o nemožnosti zajistit cizince (respektive prodloužit jeho zajištění) s ohledem na to, že naplnění účelu zajištění se bude jevit nepravděpodobným. Vždy je přitom třeba zvažovat všechny relevantní okolnosti dané věci (tj. kolik dní ještě zbývá do konce doby, po níž může být cizinec zajištěn, pokud již ministerstvo rozhodlo v řízení ve věci mezinárodní ochrany, jaká je povaha tohoto rozhodnutí, zda proti němu byla podána žaloba atd.).

V nynějším případě v kontextu zjištěných skutečností bylo možné učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Námitky stěžovatele o délce soudních řízení před správními soudy jsou spekulace, naopak z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo (sp. zn. 6 Azs 21/2012), že soudní řízení o žalobě stěžovatele ve věci mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 14. 2. 2012 a rozhodnuto bylo krajským soudem dne 15. 3. 2012. K tomu je nutné připomenout, že ve stejný den, tj. 15. 3. 2012, bylo rozhodnuto správním orgánem o prodloužení zajištění o 60 dnů.

K rozhodování o prodloužení zajištění došlo v dostatečně dlouhé době po podání žaloby proti zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný správní orgán tak s ohledem na dikci ustanovení § 56 odst. 3 s. ř. s. mohl alespoň potenciálně očekávat vydání rozhodnutí v té době, jež by byla dostatečná pro realizování správního vyhoštění ve lhůtě 60 dnů od rozhodnutí o prodloužení zajištění. Z výše uvedeného je navíc zřejmé, že tato úvaha žalovaného byla správná.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že po žalovaném není možné požadovat, aby dopředu počítal při rozhodování o prodloužení zajištění cizince s přesnou délkou řízení před správními soudy. Navíc není ani možné předjímat podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost totiž představuje mimořádný opravný prostředek proti

pokračování

rozhodnutí správního soudu, a tudíž nelze *a priori* předpokládat jeho podání a popř. jeho důvodnost. Zdejší soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, podle níž již v době rozhodování žalovaného o prodloužení jeho zajištění bylo zřejmé či pravděpodobné, že se realizace jeho správního vyhoštění v této době nezdaří.

K tvrzení, že dne 16. 5. 2012 uběhlo 180 dnů od počátku zbavení svobody stěžovatele, který byl proto propuštěn, aniž by k jeho vyhoštění došlo, zdejší soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ochrana před rozhodnutími správních orgánů je založena na principu kasačním (s výjimkou případu podle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Proto soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází z faktického i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu posledního stupně (správní řízení tvoří jeden procesní celek); jediné tak totiž může soud zjistit, zda správní orgán rozhodl vadně či nikoli. Je nutné tedy zkoumat podmínky a okolnosti, za kterých rozhodoval správní orgán, nikoli přihlížet k novým okolnostem, které nastaly až po vydání správního rozhodnutí. Z výše uvedeného plyne, že námitka stěžovatele není důvodná.

Nad rámec kasačních námitek zdejší soud hodnotil, zda žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění zohlednil všechna relevantní kritéria pro ponechání stěžovatele v zajištění. K těmto kritériím se vyjádřil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, *Arslan* (C-534/11), kde konstatoval, že žadatel o azyl nemůže být považován za „neoprávněně pobývajícího“ ve smyslu návratové směrnice. Zároveň ale uvedl, že unijní právo dosud neobsahuje harmonizovanou úpravu důvodů, pro něž lze nařídít zajištění žadatele o azyl. Dle Soudního dvora „*je proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění*“ (bod 56 rozsudku). Jako příklad toho, kdy lze státního příslušníka třetí země ponechat v zajištění, o němž bylo původně rozhodnuto na základě návratové směrnice, i po podání žádosti o azyl touto osobou, pak Soudní dvůr označil situaci, kdy byl státní příslušník třetí země zajištěn na základě článku 15 návratové směrnice z důvodu, že jeho chování vyvolávalo obavu, že nebýt takového zajištění, uprchl by a mařil své vyhoštění, a kdy byla žádost o azyl podána pouze s cílem pozdržet, či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, které vůči němu bylo vydáno (bod 57).

Závěry Soudního dvora vyslovené ve věci *Arslan* promítl do české aplikační praxe Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124. Podotkl, že transpozice úpravy zajištění za účelem vyhoštění dle čl. 15 a násl. návratové směrnice je v českém právu obsažena v § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců. Důvody ukončení zajištění upravuje § 127 uvedeného zákona, jehož odst. 2 výslovně stanoví, že „*prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění*“ (ve znění účinném do 30. 4. 2013 stanovil, že „podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ nebylo důvodem pro ukončení zajištění). Jak však plyne z rozsudku Soudního dvora ve věci *Arslan*, návratová směrnice se nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem zajištěným v režimu návratové směrnice nicméně nemusí automaticky vést

k ukončení jeho zajištění. Daná osoba může být za splnění určitých podmínek nově zajištěna, případně i ponechána ve stávajícím zajištění. Dle Soudního dvora je věcí vnitrostátního práva, aby stanovilo důvody, pro něž smí být takový žadatel nově zajištěn nebo ponechán v zajištění (musí se tak však dít „za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního“).

Požádá-li zajištěný cizinec o mezinárodní ochranu, zpravidla to bude mít za následek ukončení zajištění podle čl. 15 návratové směrnice, jak konstatoval Soudní dvůr ve věci *Arslan*, a policie bude povinna cizince bez zbytečného odkladu ze zajištění propustit; důvody pro původní zajištění cizince tak automaticky pominou. Dospěje-li však policie k závěru, že žádost cizince o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze za účelem pozdržet či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o vyhoštění cizince, může znovu rozhodnout podle § 124 zákona o pobytu cizinců, že důvody předchozího zajištění trvají, přestože cizinec požádal o mezinárodní ochranu. V takovém rozhodnutí policie vyloží, jaké konkrétní důvody ospravedlňují trvání zajištění cizince i po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Podle názoru zdejšího soudu lze jediné takovým způsobem dosáhnout toho, že na jednu stranu bude zajištěnému cizinci garantována maximální možná ochrana jeho práv (úvaha správního orgánu ohledně splnění kritérií vyslovených Soudním dvorem ve věci *Arslan* bude soudně přezkoumatelná) a že na druhou stranu nebude popřen smysl návratové směrnice v případech účelově podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedeného jsou tak zřejmá kritéria, jež musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí, kterým se žadatel o mezinárodní ochranu ponechává v zajištění. V právě posuzovaném případě se žalovaný omezil na konstatování, že se stěžovatelem je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které doposud nebylo pravomocně skončeno, a proto správní orgán nebyl oprávněn realizovat jeho vyhoštění. Absence hodnocení povahy stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska účelovosti tak činí ve světle výše uvedeného jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91), a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 2 s. ř. s., nerozhodl o vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Druhým výrokem tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4, ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.].

V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí městského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

pokračování

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce byl v celém řízení plně úspěšný, neboť dosáhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Vzhledem k tomu, že žalobci v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Žalovaný neměl ve věci úspěch (jeho rozhodnutí bylo zrušeno), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Kasační stížnost, která byla podána stěžovatelem, splňovala veškeré náležitosti dle s. ř. s. Součástí kasační stížnosti byla i žádost stěžovatele o ustanovení zástupce Mgr. Michala Doležala, advokáta se sídlem Na návsi 525, Praha 10, které zdejší soud vyhověl usnesením ze dne 25. 5. 2012, č. j. 9 As 93/2012 – 20. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ze spisového materiálu kasační soud nezjistil provedení žádného úkonu právní služby ustanoveným zástupcem ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovený zástupce stěžovatele Mgr. Michal Doležal Nejvyššímu správnímu soudu přes výzvu nevyčíslil ani odměnu za zastupování. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že ustanovenému zástupci stěžovatele se odměna za zastupování nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu